

Για ποιους είναι η Εκκλησία;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Ο Διονύσης Σαββόπουλος είχε πει: «Ζούμε σ' ένα κόσμο διεκδικήσεων, αγώνων κ.τ.λ. τούτο είναι φυσικό και κατανοητό. Υπήρχαν όμως ανέκαθεν τρεις θερμές αγκαλιές που δεν ζητούσαν τίποτε παρά μόνο να δοθούν: της μάνας, των ερωτευμένων και της Εκκλησίας». Ο λόγος αυτός εκφράζει την Ελληνορθόδοξη Παράδοσή μας, που προβάλλει το «χώρο» όπου ο άνθρωπος μπορεί να ζήσει, να υπάρξει ως πρόσωπο, να γίνει αποδεκτός «καθώς εστι». Γιατί οι «τρεις θερμές αγκαλιές» δεν ξέρουν το «πρέπει», δεν είναι νόμος, αλλά αγαπούν με την αγάπη που «καλύπτει πλήθος αμαρτιών».

Η παρουσία του Ιησού Χριστού στο Ιουδαϊκό περιβάλλον με τους Γραμματείς και

Φαρισαίους, ως τους θρησκευόμενους της εποχής, ασφαλώς ήταν προκλητική. Δεν ήταν πρόκληση όταν κάλυπτε τη μοιχαλίδα γυναίκα με τη στάση του απέναντι στο μαινόμενο όχλο που ήθελε να τη λιθοβολήσει; Δεν προκαλούσε όταν δίδασκε με τις παραβολές του Ασώτου, του χαμένου προβάτου, του Τελώνη και Φαρισαίου; Δεν ήταν πρόκληση ο λόγος Του: «Οι τελώναι και αι πόρναι προάγουσιν υμάς εις την Βασιλείαν των ουρανών»;

Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος θα πει: «Η Εκκλησία είναι η σωτηρία αυτών που χάνονται». Πράγματι, όποιοι θαρρούν πως είναι σωσμένοι, λυτρωμένοι και δίκαιοι, στην πραγματικότητα αρνούνται το Χριστό ως Σωτήρα, που ήλθε στον κόσμο για να σώσει κι όχι να κρίνει τον κόσμο.

Το Ευαγγέλιο γίνεται ευχάριστη είδηση για όσους νιώθουν χαμένοι, κολασμένοι και αμαρτωλοί, γιατί μπορούν να στηρίζονται στην αγάπη Εκείνου που ήλθε για όσους «ποτέ τους δεν θεώρησαν τον εαυτό τους άξιο για τη Βασιλεία Του» (Ντοστογιέφσκυ στο «Έγκλημα και τιμωρία»).

Κι ακόμα, ο χωρισμός των ανθρώπων σε δίκαιους και αμαρτωλούς, σωσμένους και χαμένους, καλούς και κακούς, είναι ξένος στην Ορθόδοξη ποιμαντική, που στηρίζεται στην αλήθεια ότι «μόνο ο Χριστός εκτός αμαρτίας υπάρχει» κι ότι κανένας άνθρωπος δεν είναι δυνατό να ζήσει στη γη και να μην αμαρτήσει.

Εφόσον, κατά τους αγίους Πατέρες, η αμαρτία είναι ασθένεια και η Εκκλησία νοσοκομείο, όπως και όλοι μας είμαστε αμαρτωλοί, κατανοούμε πως κανένας ασθενής δεν κρίνει τον άλλο ασθενή, από όποια ασθένεια και αν πάσχει. «Ιατρέ θεράπευσον σεαυτόν», κατά το λόγο του Κυρίου. Ποιος μπορεί να κρίνει ποιόν; «Ο αναμάρτητος πρώτος βαλέτω τον λίθον»...

Η Εκκλησία είναι στον κόσμο για να θεραπεύσει όποιον το επιθυμεί κι όχι να τον κρίνει. Να τον θεραπεύσει με αγάπη, θυσιαστικά, εν ελευθερία και υπομονή. Δεν είναι η Εκκλησία μια κλίκα καθαρών που διαφοροποιούν τον εαυτό τους από τους άλλους, βιώνοντας το Φαρισαϊκό «ουκ ειμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων». Γιατί, αλήθεια, τι να κάμω μια Εκκλησία που δεν με αποδέχεται όπως είμαι, που δεν με αγαπά με μητρική αγάπη, που δεν με βλέπει ως πρόσωπο με τις ιδιαιτερότητές του, που με κλείνει σε καλούπια «για να τηρηθούν οι κανόνες της», που μου στερεί την ελευθερία μου, που με κατευθύνει αντί να μου δείχνει το δρόμο;

Βέβαια, πολλά μπορούν να λεχθούν για την Ορθόδοξη θεώρηση της ζωής, των κοινωνικών προβλημάτων, την αξία του προσώπου, του ρόλου των ποιμένων στο σύγχρονο κόσμο που παλεύει να ζήσει όντως. Όπως και τόσα άλλα που θα αντέτειναν στα λεχθέντα, με μια άλλη θεώρηση, χρησιμοποιώντας μάλιστα τα

«λεξίδια ως ξιφίδια». Μα τι ωφελούν οι αντιπαλότητες μπροστά στον όποιο πόνο των ανθρώπων; Τι χρειάζονται τα λόγια όταν βρισκόμαστε μπροστά στη σκληρή πραγματικότητα της ζωής;

Η Αλήθεια κατανοείται στο σημείο που ζούμε την Εκκλησία όπως μας την παρέδωσαν οι άγιοι, δηλαδή ως τρόπο ζωής. Κι επειδή η Αλήθεια δεν είναι αφηρημένη ιδέα αλλά Πρόσωπο, ο Χριστός, γι' αυτό η κατανόηση βρίσκεται στο σημείο που ζούμε προσωπικά τη σχέση μαζί Του, ζώντας στην Εκκλησία. Το πρόβλημα είναι όταν εκλογικεύουμε αυτό τον τρόπο ζωής γιατί, βέβαια, αδυνατούμε να τον ζήσουμε. Τότε η Εκκλησία εκλαμβάνεται ως εξουσία, ως θεσμός, ως κοινωνική προσφορά, ως οικονομική δύναμη, ως ... οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό που είναι στην ουσία της: Σώμα Χριστού. Άλλωστε, ως Σώμα Χριστού, μπορεί να μεταμορφώσει, να αγιάσει, να χαριτώσει τον άνθρωπο, τον κάθε άνθρωπο, ό,τι και να 'ναι, όπως και να 'ναι, και να του χαρίσει από τώρα Ζωή αιώνιο.

Δεν αδικούμε την Εκκλησία, αλλά και τον άνθρωπο, όταν προβάλλουμε κάτι που δεν είναι; Κι αν δεν μπορούμε να το προβάλλουμε σωστά, όπως η Παράδοσή μας το προέβαλε με τους αγίους, δεν είναι καλύτερα να σιωπούμε;

Πηγή: isagiastriados.com